

ENTREVISTA

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Jorge Pardo és un músic inquiet, a més de brillant i creatiu. Al seu amplíssim full de serveis sonors (el grup Dolores, Paco de Lucía, Chick Corea...) el saxofonista i flautista madrileny hi ha afegit el seu últim projecte *Djinn*, una mena de combinació de música flamenca en format de quintet amb grans dosis d'improvisació i textures electròniques. Una obra que va veure la llum fa un parell d'anys en un àlbum homònim i en una sèrie de concerts com el que avui oferirà al festival Ciutat Flamenco (Apolo, 21 h).

Vostè adjectiva aquest projecte amb el terme metaflamenc. Que vol dir?

És una obra que reflecteix, em sembla, com soc jo en essència, és a dir, un músic que sempre ha volgut fer una cosa diferent, una vegada ja ha dut a la pràctica un treball anterior, per dir-ho així. Des que vaig començar fa molts anys amb el meu germà Jesús amb el grup Dolores, una banda de qui molts dels meus aficionats no deuen saber gran cosa, o amb Pedro Ruy-Blas, sempre he mirat de no quedar-me fent el mateix, encara que fossin coses de molta entitat, com *La leyenda del tiempo* amb Camarón, els discos amb Paco de Lucía o la col·laboració amb Chano Domínguez i aquell entranyable treball *10 de Paco*.

És del que ara se'n diu sortir la zona de confort, oi?

Sí. Suposo que té molt a veure amb l'aparició del flamenc en la meva formació i la meua carrera musical. Perquè el jazz és un gènere que quan jo començava aquí era bastant ortodox en molts aspectes, i quan vaig co-

“El meu flamenc reflecteix els sons urbans d'avui”

Jorge Pardo, músic, actua avui al festival Ciutat Flamenco

El músic madrileny, fotografiat ahir a Barcelona

mençar a ficar-me en el flamenc i en algunes de les seves claus se'm van obrir nombroses portes tant pel que fa a la composició com sobretot a la interpretació en viu. I aquest esperit per experimentar, per improvisar i per buscar coses noves és el que ha marcat tota la meua carrera, més

enllà fins i tot del que és estrictament musical.

Me'n pot posar exemple?

El ball flamenc és una cosa que m'ha flipat sempre perquè intervé en la música i, des que vaig començar a experimentar amb el flamenc, sempre hi ha estat molt present. I et parlo d'una cosa, del

ball en si, que gairebé no existeix en el món del jazz. Te n'has d'anar al Carib per veure i tractar amb el ball, com en el *latin jazz* o el *son cubà*.

I en aquell caldo de cultiu és on vostè dona vida al metaflamenc.

No és una cosa pretensiosa. Es refereix a una nova frontera del flamenc, a una evolució. La idea ja va començar amb el meu àl-

CONSERVADORISME

“Les programacions de flamenc a Espanya tenen un mínim factor de risc”

CONSTANT CANVI

“Des que em dedico a això de la música sempre he evitat les zones de confort”

bum anterior, *Historias de Radha y Krishna*, que vaig publicar deu fer quatre anys i on vaig voler sumar al flamenc els sons de la ciutat d'ara mateix. Un tipus de música temàticament urbana al qual en aquest *Djinn* he afegit instrumentació, recursos electrònics, teclats que hi donen una

presència carnal sonora. De fet, compartim la forma i la banda que van donar lloc a aquestes *Historias...*, tot i que ara i aquí hem pogut captar i reflectir els sons urbans d'avui.

Avui en concret, què podrà sentir qui s'acosti a l'Apolo?

Hi serem en format quintet, amb baix, bateria, guitarra flamenca endollada i jo, que a més dels meus instruments tradicionals ara em faig càrrec dels meus instruments electrònics, un parell de taules amb què dispero ritmes i seqüències, modifico sons...

Molta música pregravada en escena?

S'hi podran sentir moltes coses pregravades, fins i tot una veu de Camarón, alguna guitarra de Paco. Alguna veu com a anècdota, algun *quejío* però no un cant flamenc sencer. En això vull ser respectuós. Són concerts que s'ajusten al disc *Djinn* pel que fa a la proposta, però en els directes ens enfilem cap a la fantasia. Una nit obrim una cosa i anem tirant per allà; altres vegades, comencem a improvisar, o dispero unes seqüències que no estan incloses a l'àlbum. És una proposta que va agafant vol a mesura que la fem en directe. És apassionant, la veritat.

Aquesta mena de propostes com la seva, quina sortida tenen al mercat espanyol?

Excepte en casos comptats, com en aquest modèlic festival, els promotors de flamenc a Espanya ara mateix s'han tornat molt conservadors a l'hora de programar. Més enllà d'uns quants, molt pocs, que tots tenim al cap, el gruix de les programacions tenen un factor de risc mínim. I fins i tot en aquest no deixa de ser paradoxal que la proposta més innovadora sonorament sigui la meua... que tinc 61 anys.●

ACVic exposa treballs fets per alumnes de 31 centres educatius

El tabú, l'art i les escoles

TONI COROMINA

Vic

El Centre d'Arts Contemporànies ACVic acull una exposició de 35 projectes relacionats amb el tema del tabú duts a terme per 3.425 alumnes de 31 centres escolars de la comarca d'Osona, però també del Bages, el Barcelonès, el Ripollès, el Solsonès i el Vallès Oriental.

La mostra, emmarcada dins del projecte Art i Escola, recull les obres, accions i creacions artístiques que els escolars han fet en diferents formats: happening, performance, body art, vídeo acció, pintura, fotografia, dansa o teatre. Segons Quique Giménez, comissari de l'exposició, “encara que siguin obres fetes per alumnes que no son artistes professionals, hem intentat imprimir a l'exposició una força plàstica i artística i una coherència com si es tractés d'un museu de veritat”.

El projecte Art i Escola, començat el 2011 pel Centre de Recursos

Pedagògics d'Osona amb l'objectiu de promoure l'art als centres educatius, en aquesta setena edició s'ha dedicat al tabú, un concepte que, per Ramon Parramon, director artístic d'ACVic, “té moltes lectures i interpretacions que s'endinsen en allò que costa de dir o d'expressar, i que sovint va associat a determinats temes, actes i objectes prohi-

Alumnes de l'escola Martí i Pol de Lliçà d'Amunt

bits o que fa vergonya tocar”. Tal com explica Marià Dinarès, membre de l'equip d'assessors, “el procés d'elaboració dels treballs es va iniciar a l'octubre, quan els 31 centres educatius (una llar d'infants i escoles de primària i de secundària)

van començar a perfilar les propostes artístiques al voltant del tabú, “el que no està bé”, en un llenguatge comprensible per als nens i que sovint deriva en el políticament correcte. En aquest sentit, l'art acostuma a estar al límit d'allò políticament incorrecte”. Entre els temes escollits pels escolars hi figuren el sexe, el gènere, la identitat, el cos, la maternitat, la menstruació, la mort, les drogues, la depressió, l'estrès, els trastorns alimentaris lligats al culte al cos, el masclisme, l'assetjament escolar, la pobresa, els desnonaments, el racisme, la religió, els feixismes i els fanatismes, la llibertat d'expressió, la ràbia, la por...

Durant els sis mesos de treballs previs els professors han rebut el suport d'un equip d'assessors. Per Imma Verdguer, coorganitzadora del programa juntament amb ACVic, amb aquesta experiència “s'ha aconseguit donar valor de creació artística als treballs manuals o de plàstica que es desenvolupen a les aules i formar un professorat que ja camina sol”.●

TNC Abona't
al TNC

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

#laculturaensfacréixer
www.tnc.cat

Generalitat de Catalunya

2018—19

Patrocinador

Protectors

Benefactor